

Pomsta z nevědomí

Šimon Šafařík

3. místo v kategorii do 15 let

Kdysi žila jedna mocná a zlá čarodějnice, alespoň podle vyprávění, avšak pravda je tak trochu jiná.

Před sto lety žila bylinkářka, zdatná ve svém oboru, hodná a dobrotivá jako východ slunce.

Každá lidská bytost se někdy rozčílí a ani ona nebyla výjimkou. Její, napohled bezedný, pohár přetekl jednoho pondělního odpoledne.

Mladý mlynář, urostlý chlap, se vydal za bylinkářkou, jen pár hodin po návštěvě jeho ženy. Rozhlížel se po mýtině hledající chýši, v níž žije ta hříšnice, která jeho milovanou ženušku pobízí k černé magii. Než aby jel za lovci čarodějnic do Svaolu rozhodl se vzít věci do svých rukou. Není těžké najít obydlí té hereticky, neb zde kdysi sídlila bába kořenářka. Po ujištění, že ta čarodějnice není venku, pokračoval k zahrádce, ve které rostou kytky pro něj zcela nové a exotické. Zabouchal na dveře a nečekajíc na odpověď, vešel. Hlavní světnice byla cítit nepříjemně štiplavým pachem nespočtu bylin. Roztodivné trávy, houby a kusy ďáblova těla, napadlo mlynáře. Rozhlížel se po té čarodějnici, ale nikoho nespatriil. Tasil, zatím co si prohlížel ty baňky, sklenice, hmoždíře, a hlavně nadrcené bylinky. Zaslechl kašel z vedlejší místnůstky a začal se soustředit na ten zvuk. Další zaslechl vrzání prken a cvaknutí kliky. Kupodivu dobře promazané dveře se otevřely.

Vešla žena v jednoduchém oblečení bez šperků, avšak její obličej byl drahokam sám o sobě. Havraní vlasy, smaragdové oči a krásný úsměv, to vše zasazeno do opáleného obličjeje. Koho by to neokouznilo? Napadlo mlynáře, ale nenechal se zlomit.

„Čarodějnice, přestaň obtěžovat naši ves a náš kraj. Slib, že opustíš Rinve na dobro a já tě ušetřím,“ spustil rozhodně.

„Tvá žena tu byla ráno, nemýlím-li se,“ řekla svým libozvučným hláskem. „Na tvém místě bych nemáchala s tím párátkem, ještě něco rozbiješ,“ pokračovala klidně, to však mladého mlynáře jen rozhněvalo.

„Tohle je tvoje poslední šance,“ vyhrožoval dál.

„Neunáhli se, vždyť s tím neumíš ani zacházet,“ zašklebila se bylinkářka.

Na to uslyšela nedokončený švih. Mlynářovu ruku zastavil zvuk, který se ozval, když svým švihem strčil do jedné baňky, jež spadla na zem a praskla.

Zmatku, který si mlynář sám způsobil, bylinkářka využila, přeběhla k ochranným brýlím na stolku a otevřela okno. Tento prášek se hodně rychle dostává do vzduchu a v uzavřené místnosti dráždí oči. Mlynář se podíval na podlahu, a to byla chyba. Jeho oči najednou napuchly, zrudly a začaly slzet.

„Ty zatracená čarodějnice. Ty mrcho... Ty... Ty hnusná heretičko!“ řval na pohled nebojácný chlap v slzách, „Poženu na tebe s celou vesnicí a jestli nepůjde vesnice, tak pojedou až do Svaolu, za lovcema ti si s tebou poraděj. Jen počkej!“ prchal mlynář v slzách.

„To za chvíli přejde, hlavně si ty oči vypláchni čistou vodou,“ volala za ním na rozloučenou.

Bylinkářka se zamyslela. Jestli pojedou až do Svaolu, tak tady mám dost času na zabalení, rozloučení a celkové přípravy.

Přešla do pokoje své sestry, který navazuje průchodem do jejího pokoje. Popsala své sestře, co se právě stalo a moc se u toho smála, i když nevěděla, zda tomu její milovaná sestřička vůbec rozumí. Narodila se jako prvorozená, a tak ji kletba jejich rodiny nezasáhla.

Její milovaná pacientka se rozkašlala.

„Vydrž, dojdou pro byliny to je jen hodina cesty tam a hodina zpátky, to snad zvládneš. Já vím, že to zvládneš, vždyť jsi to vydržela už tolikrát,“ pověděla sestře, podala jí lék na zmírnění bolesti a vydala se na cestu.

Cesta je dlouhá, ale jinak to nešlo. Bylina je tak vzácná, že by za jeden trs dal alchymista peníze, které by uživily malou rodinku dva měsíce. Název této byliny je roztalovský lístek. Jediný lék, dočasný lék, na tu chorobu, jež sužuje jejich rodinu od nepaměti. Důvod, proč je roztalovský lístek tak cenný, i přestože roste celý rok. Přibližně jeden den po utržení, květ uvadá, ať už děláte cokoliv.

Cestou zpátky si všimla, že na obloze je velký černý mrak. Nezarazilo ji to, v hospodě jednoduše pečou maso. Faktu, že mrak byl větší, než by způsobilo pečení masa, si nevěšiměla. Někdy v půli cesty začalo pršet.

Když se vrátila domů, zjistila děsivou a vyloženě nechutnou pravdu. Její dům byl vypálen do základů. Padla do mokré trávy a začala plakat. Smutný, tlumený pláč se postupně proměnil ve zlověstný křik, který se dá slyšet snad jen v nejhlubším kruhu pekla. V tom šíleném, ďábelském křiku lze zaslechnout prasknutí, zlomení víry a přesvědčení o dobrotě lidstva.

Ten hněv nejprve směřoval k mlynáři, avšak jedna myšlenka ho obrátila na celou vesnici. Ti lidé, kterým pomohla, nikdo toho násilníka nezastavil. Co když mu, dokonce pomohli?

V tuto vhodnou chvíli si vzpomněla na starou knihu o magii, kterou zde zanechala její předchůdkyně. Celá roztřesená se zvedla ze země a se smíchem duševně nezdravé osoby, plného touhy po pomstě, pomalu šla ke troskám. Dodala si odvalu nadějí, že její sestru třeba někdo vytáhl. Vešla do míst, kde měla její sestra pokoj a téměř omdlela při tom odporném pohledu. Plná vzteku, ještě silnějšího než předtím, otevřela poklop, který to jen zázrakem, nebo snad kouzlem, přežil. Sešplhala do malé místnůstky s jedním stolkem. Na stolku byla zdobená bednička a kniha v kožených deskách, sešitých z několika kusů kůží zvláštního druhu.

Pomalou otevřela tu knihu a zřela, že listy jsou z jemného papýru neznámého původu. Na této prastaré knize kouzel není nejzvláštnější způsob výroby, ani původ materiálů, z nichž je stvořena, nýbrž její obsah. Papyrus totiž neobsahuje jediný znak, přesto znala význam vět a též slov, ze kterých se skládají. Ta kniha k ní promlouvala jazykem, nímž bylinkářka nehovořila, avšak rozuměla.

„Jaké kouzlo si dnes žádáš Naše paní?“ pravil neznělý hlas.

„Chci je zničit. Všechny. Do jednoho,“ odpověděla.

V knize to zalistovalo a poté opět cítila ten hlas. „Naše paní si přeje pomstu a My víme, jak to zařídit. Nechtě si paní omotá látku z truhličky kolem hlavy a opakujte po Nás.“

Vytáhla jakousi hedvábnou látku – opět neznámého původu – a omotala ji kolem své hlavy.

Slova, jež byla vyřčena nelze zapsat v žádném písmu, či runách, ani jedinci s nejcitlivějším sluchem by si nebyli jisti co bylo právě vyřčeno. Tyto pazvuky, které může udělat jak člověk, tak zvíře nahání hrůzu všemu živému. Nejpřesněji se tento pazvuk zaznamená asi takto: Ks kahw megh-nwiaz tet thsei. Mok hakw ks, ks meno tai ro beq.

Toto úsloví zopakovala třikrát, než se za ženou objevil mrak, který svým bleskem uchopil knihu a vznesl ji do vzduchu.

„Naše paní, vaše přání bude splněno, avšak magie si žádá něco nazpátek, pro vyvážení vah. Pro toto kouzlo, to je váš život. Přeje si tedy Naše paní pokračovat?“

„Ano.“ odpověděla odevzdaně.

Tehdy mladá bylinkářka položila život pro pomstu na lidech, kteří ji mněli rádi, kteří nevěděli o mlynářových záměrech, a kteří ho poté odsoudili. Mlynářova žena, která se s bylinkářkou přátelila jako s nikým jiným, se po zjištění hrůzného činu svého muže, z pocitu viny